

ново, и управлението взе строги мѣрки, гдѣто испрати на истокъ отъ града люде, които при С. Дебелецъ стѣгнахъ височината по всичката права западна линия на проходѣтъ съ таби и шансове за отбранително положение на околността, а Самоводенци начело на нѣколко други близки Търновски села, уплашени, че загинватъ, отправихъ са съ оръжия понапрѣдъ въ Търновската полиция при Губернаторѣтъ да испросятъ позволение, за да идатъ да се биятъ срѣщу Турцитѣ, които бѣхъ привзели Елена. На това най-много ги насърчаваше Г-нъ Петръ Ивановъ, когато бѣхъ прстигнали при полицията въ улицата и стояхъ наредени, които настояваше да са положи въ дѣйствиe прѣдприятието имъ съ укрѣпяване на бодростта имъ, гдѣто слѣдъ малко испослѣ са отправихъ за къмъ Лѣсковецъ, Горни и Долни Ряховица, както и много още — отъ Българскитѣ Опълченци, които отидохъ на помощ на Руситѣ, за да ги пострѣснатъ малко, че зере Турцитѣ отъ «Ничево братци» неразбиратъ, а нападатъ, убиватъ и сполучватъ; што слѣдъ 4—5 дневна врѣва и глъчка, умѣрихъ се духоветѣ съ изгонването на Турцитѣ отъ Елена.

Мѣжду 22-й и 28-й Ноемврий страхѣтъ, на Турцитѣ като бѣше повлиялъ върху всичкитѣ околии Търновски села, отразиса сѣщо тѣй и въ мойтѣ селяни Леденичяне, които нѣколко вечера си държахъ тайни събрания и съвѣтвания, като какво да се прави съ най-лошитѣ и опасни Турци отъ близкитѣ Турски села именно отъ Кѣстамболъ и въ смѣсеното Шемшево, гдѣто по едно врѣме си съставили и планъ за тайното имъ истрѣбление, што една вечеръ едни отъ Българитѣ нападатъ селото Кѣстамболъ, други селото Шемшево, та едвамъ сполучили да наранятъ нѣкоко легко въ кракъ или ржка, а повечето сполучили да избѣгатъ и да са уплачатъ въ Търново на полицията за тая Българска постжика. Руситѣ въ Търновската полиция, като се пзвѣстиватъ отъ жандарма си Василя Сливнелията Дограмаджия сега живуць въ Пова-Загора, а тогава въ село Шемшево, за тая ненаврѣменна постжика, дохаждатъ въ селото Леденикъ, свикватъ старѣите испитвахъ ги, гло-